

[Ømann.]

Også vedrørende bygningsafskrivningerne var moderate reformer planlagt, men socialdemokratiet og socialistisk folkeparti efterkom et udtrykkeligt ønske fra venstre og de konservative om, at man afventede det faste afskrivningsudvalgs udtalelse om hele dette afskrivningsområde. Og det er jo et ejendommeligt forhold, at nu kan venstre og de konservative fremsætte ganske omfattende forslag på bygningsafskrivningsområdet, uden at det nu er nødvendigt at afvente nogen som helst udtalelse fra afskrivningsudvalget. Jeg havde også gerne set, at dette afskrivningsudvalg var blevet færdigt så betids, at disse indskrænkninger af ekstraafskrivninger på bygninger, som var foreslået i regeringens forslag i foråret, kunne gennemføres allerede med virkning fra skatteåret 1968-69, men vi er da indstillet på at se, hvad dette udvalg har at sige om hele dette område.

I forhold til de totale afskrivningsmuligheder, som erhvervslivet har, var disse reguleringer som sagt beskedne, men på den anden side var de nødvendige, fordi der på dette område var indrømmet ganske overdrevne skattefordele på andre befolkningsgruppers bekostning. Og nu skal vi altså opleve disse ikke særlig fantasifulde paradeforslag, der jo blot går ud på at føre tilstandene tilbage til det, de var i de lykkelige dage, da disse skattemæssige skævheder endnu var uopdagede af befolkningen; men det lader sig naturligvis ikke gøre at gennemføre noget sådant.

At venstres og de konservatives forslag skulle være frembåret af et ønske om at gavne befolkningen og samfundet som helhed, ja, det havde vel ingen ventet, men i stedet for denne omgang stemmefiskeri kunne man vel netop under hensyn til den rådende erhvervspolitiske situation have forventet — det er måske for meget sagt, at man kunne have forventet det, men man kunne have ventet, at der fra erhvervene var fremsat et krav om, at disse partier, som jo somme- og efterår igennem har talt om regerin-

gens og om SF's manglende evne til at føre erhvervspolitik, dog nu mandede sig op til noget for erhvervslivet konstruktivt på dette område i stedet for at stille disse nemme forslag, som tiden er løbet fra.

Og hvorfor er forslagene da bagstræveriske, også set ud fra gedigne erhvervssynspunkter? Ja, disse afskrivninger, som man nu vil have genoprettet i bred almindelighed, betød en skattecredit, de betød rentefri lån, altså statsstøtte. Men mon ikke erhvervslivet også forstår, at der er noget fornuftigt i at økonomisere med en sådan støtte i en tid, hvor den må være knap, fordi mange jo skal have støtte, og altså anvende den på den for erhvervslivet og landet som helhed mest økonomiske måde? Jeg kunne derfor have forstået, hvis de forslagsstillende partier nu havde fattet samtiden så meget, at de havde bragt noget nyt og konstruktivt ind i praktiseringen og fordelingen af denne erhvervsstøtte. Men det, man nu ser, er altså et krav om genindførelse af nyligt afskaffede vildskud, oven i købet er der tillige et krav om afskrivning på butikker og kontor — på kontorer, på sagførerforretninger og på modeforretninger. Det er altså det, hr. Alfred Bøgh betegner som stimulerende for erhvervslivet.

Jeg tillader mig at nære den anskuelse, at der ikke i den nuværende situation er behov for en udvidet adgang til afskrivninger for de umådeholdent voksende servicebrancher, for handel og for kontorer, at der ikke er det samme behov for afskrivning for disse som for de direkte vareproducerende erhverv, og jeg vil da spørge, om det er psykologisk rigtigt på dette tidspunkt at bede befolkningen om at yde tilskud til disse forretninger, til bankfilialer osv. Men jeg mener tillige, at de afskrivningsmuligheder, der dog stadig væk eksisterer for de egentlig producerende erhverv, er så rigelige og så mangfoldige, at der ikke er behov for nogen ændring på disse områder. Ja, det skulle da lige være spørgsmålet om afskrivninger på småinventar, som jo også er rejst her, men dér må mine tanker siges